

MADARAT TOLLÁRÓL

PÁRATLAN OLDAL - LXII. évfolyam, 26. szám, 2018. június 29.

Igen örvendetes, hogy hosszú idő után ismét figyelem irányul a budapesti önkormányzati működés elégtelenségeire. Sajnálatos, hogy erre azért került sor, mert a legutóbbi választás megmutatta, a főváros lakóinak (mintegy kétharmados) többsége nem kérne a NER-ből. Azért sajnálatos ez, mert a NER ébredt korábban: villámsebesen indította el a „végső harcot”, amellyel a főváros szavazópolgárainak azt a lehetőségét szándékozik „végleg eltörölni”, hogy akaratukat az önkormányzati választások során érvényesíthessék. Mert igaz ugyan, hogy (a sima modorú jelenlegi főpolgármester szívből jövő közreműködésével) már perfekt a visszaállítás a tanácsrendszerhez, de nem zárható ki teljesen az a csoda, hogy jövő ősszel kiborul a bili: elveszhetnek a képviselőtestületi többségek, megbukhatnak a NER-es polgármesterek. Ez pedig Orbán számára a teljes katasztrófa lenne. Ne gondoljuk, hogy politikai vagy pláne, hogy kulturális és legkevésbé, hogy erkölcsi vereséget élne meg. Szó se róla! Mindössze korrupciós rendszere pénzcsapjainak döntő része záródna el. Maradna a polip feje, a csápok nélkül. És ebbe bizony belebukhatna. (Távol álljon tőlem, hogy megnyugtassam a miniszterelnök „urat”, de bőven találna kollaboránsokat az újak között.)

Igen ravasz támadás a fővárosiak ellen az új barátkozó államtitkárság létrehozása. Sajnos néhány politikus és néhány függetlennek látszó értelmiségi ráakadt a horogra. Gerő András történész professzor egyedül jegyzett írásának majdnem minden mondatával egyet lehet érteni (*Budapest és a magyar állam, ÉS*, 2018/7., február 16.). Általában. Talán történelmi távlatban is. Csak itt és most nem. Főként a főváros és a kormány viszonyát illető gondolatokkal nem. A jelenlegi kormányzatnak csak a polip legnagyobb csápjaként van szüksége Budapestre. Például, hogy (a hétköznapi betevő mellett) tudjon vizes és száraz világbajnokságokat, BL döntőt meg főként Olimpiát rendezni. És azt sem a dicsőségért!